

راه حل برنده

درباره کارت خبرنگاری

حافظ روحانی

رشد روزافزون رسانه‌های دیجیتال، خبرنگاران مستقل و صفحات شخصی اینستاگرام یا یوتیوب پای افراد و چهره‌هایی را به فضای رسانه‌های سینمایی باز کرد که جدا از آنچه در شکل عام، رسانه‌های رسمی خوانده می‌شوند به سینما و موضوعات مرتبط با آن پرداختند. آن هم رسانه‌ها، افراد و صفحاتی که گاه تعداد دنبال کنندگان و مخاطبان شان از رسانه‌های تخصصی هم بیشتر بوده و هست.

از طرف دیگر توجه عمومی به رسانه‌های دیجیتال و تضعیف رسانه‌های کاغذی و همچنین آزادی عمل بیشتر در فضای مجازی در قیاس با رسانه‌های موسوم به رسمی توجه مخاطبان را هم به رسانه‌های دیجیتال جلب کرد. همین موضوعات از یک سو به شکل گیری مشاغلی در سینما از جمله مشاور فضای مجازی انجامید و از طرف دیگر در دوره‌های پیشین جشنواره موضوع به رسمیت شناخته شدن این افراد و صفحات مجازی را به عنوان رسانه‌های فعال مطرح کرد که در نتیجه آن گردانندگان این صفحات مجازی هم خواهان دریافت کارت خبرنگاری و حضور در جشنواره شدند.

هر چند در میان جشنواره‌های بین‌المللی رقابتی هم هنوز رسانه‌های کاغذی اعتبار بیشتری نسبت به رسانه‌های دیجیتال و در سطح پایین‌تر صفحات یوتیوب یا اینستاگرام دارند اما توجه عمومی به این صفحات تا حد زیادی در ابتدا برگزار کنندگان جشنواره‌های مهجور تر و محلی تر و بعدتر جشنواره‌های بزرگ‌تر بین‌المللی رقابتی را وادار به عقب‌نشینی کرد تا لاقل در برابر صفحاتی که تعداد زیادی دنبال کننده دارند تسلیم شوند.

اگر در سال‌های پیشین برگزاری جشنواره فیلم فجر امکان ثبت درخواست در وبسایت جشنواره برای همگان آزاد بود (هر چند که در نهایت صدور کارت برای آنها منوط به انتخاب و تأیید روابط عمومی جشنواره می‌شد)، در دوره اخیر برگزار کنندگان به سراغ راه حل طلایی و همیشه برنده پاک کردن صورت مسئله رفتند و از اساس و به جای فراخوان عمومی از نشریات و رسانه‌های رسمی خواستند تا اسامی مورد نظرشان را جهت دریافت کارت اعلام کنند. به این ترتیب اگر موضوع تکثر رسانه‌ها و حضور رسانه‌های موسوم به غیررسمی مسبب بحث و جدل می‌شد امسال و به مدد روش جدید حتی امکان طرح دوباره سؤال (با وجود درک این موضوع که طرح سؤال معمولاً به پاسخی نمی‌رسد) هم به وجود نیامد. راه حل طلایی حذف صورت مسئله همیشه پاسخگوست و البته همیشه مسبب بحران‌های بزرگ‌تر بعدی.

روزنامه چهل و چهارمین جشنواره بین‌المللی فیلم فجر

44nd

FAJR INTERNATIONAL FILM FESTIVAL

چهارشنبه ۱۵ بهمن ۱۴۰۴ - شماره ۵

بدون

فیلمنامه خوب

معجزه نمی‌شود

گفت‌وگو با منوچهر هادی، کارگردان «خیابان جمهوری»

علیرضا محمودی

فیلم «خیابان جمهوری» به کارگردانی و تهیه‌کنندگی منوچهر هادی در چهل و چهارمین جشنواره ملی فیلم فجر اکران شد. هادی در کارنامه سینمایی خود چند اثر اجتماعی دارد، اما با کارهای طنز نیز شناخته می‌شود. «خیابان جمهوری» را پدرام کریمی نوشته، فیلمی با داستانی مرتبط با آسیب‌های اجتماعی که الناز ملک، فاطیما بهارمسست، روح‌الله زمانی و مرتضی شجاعی در آن بازی کرده‌اند و هادی حجازی‌فر هم در ۳ سکانس بقیه بازیگران را همراهی کرده است. «من سالوادور نیستم»، «آینه‌بغل» و «رحمان ۱۴۰۰» از فیلم‌های کم‌دی پرفروش این فیلمساز است. شاید «خیابان جمهوری» این فیلمساز هم در اکران با توجه به سوژه‌ای که دارد، بتواند در گیشه موفق باشد.

در «خیابان جمهوری» تماشاگر یک جریان عادی از یک زندگی را می‌بیند که می‌تواند در طول فیلم با آن همذات‌پنداری کند. خیابانی به تصویر کشیده می‌شود که در آن انواع تولیدی‌ها و کسب و کارها وجود دارد و شما به عنوان فیلمساز دوربین را به این خیابان برده‌اید تا برشی از یک زندگی را نشان دهید. نکته دیگر اینکه ما در شخصیت‌های فیلم هیچ کاراکتر آزاردهنده و پلشتی نمی‌بینیم.

ممنون از اینکه این نظر را به من کارگردان انتقال دادید. اگر خوشبختانه تماشاگر توانسته با فیلم ارتباط برقرار کند، این موضوع به فیلمنامه برمی‌گردد. نشان می‌دهد که فیلمنامه با تحقیقات درست نوشته شده است و توانسته دغدغه‌های انسان و طبقات اجتماعی آنها را به خوبی پیدا کند و کاراکترها به شکل درستی نوشته شوند. به نظرم همیشه در یک فیلم اتفاق خوبی اگر می‌افتد، روی کاغذ است و همین موضوع باعث می‌شود که اجرا هم درست باشد، چرا که در اجرا بدون فیلمنامه درست معجزه‌ای رخ نمی‌دهد. در «خیابان جمهوری» نیز ما با توجه به فیلمنامه درست، در زمان فیلمبرداری برخی نکات را اضافه می‌کردیم و یا در بازی بازیگران یک‌سری تغییرات صورت می‌گرفت.

«خیابان جمهوری» جزئی‌نگری خاصی در کارگردانی دارد. خرد کردن نماها در فیلم دیده می‌شود که این کار را زنده‌تر می‌کند. این میزان از خرد کردن بازی‌ها و دیالوگ‌ها از کجا آمده است؟

بخشی از آن مرتبط با فیلمنامه است و بخشی نیز حین تصویربرداری سکانس‌ها اتفاق می‌افتد و فی‌البداهه است. من در «هزاران چشم» که ۷ کار سینمایی و ۹۰ دقیقه‌ای بود، دستیار دوم آقای کیانوش عیاری بودم و این جنس سینما و این مدل کار را از ایشان یاد گرفتم. وقتی «خیابان جمهوری» را تصویربرداری می‌کردیم،

وقت خوبی داشتیم و برخلاف دیگر کارهایم که همیشه با عجله تولید می‌شد، در تولید این کار طمأنینه داشتیم و این موضوع به ما خیلی کمک کرد. نکته دیگر کم‌هزینه بودن تولید فیلم است. وقتی پای پول زیاد در میان باشد، جنس کار متفاوت می‌شود، اما با توجه به کم‌هزینه بودن فیلم، همه عوامل دلی کار کردند و این عشق به کار تأثیر خودش را گذاشت.

فیلم ریتم کندی دارد.

این فیلم قصه‌ای مبتنی بر روابط افراد است، برشی از زندگی یک دختر که شاید ریتم

فیلم را کند کرده باشد، اما همین کند بودن ذات اثر است.

ساختن فیلم کم‌دی بهتر از ساخت فیلم‌های اجتماعی و کم‌هزینه باید باشد. «خیابان جمهوری» را خوب ساختید.

تولید فیلم‌های کم‌دی هم جای خود را دارد. من کم‌دی‌هایی چون «آینه‌بغل» و «رحمان ۱۴۰۰» را ساختم که در گیشه فروش خوبی داشتند. من حتی در فیلم‌های کم‌دی هم دغدغه‌های اجتماعی داشتم.